

РЕШЕНИЕ

№ 2483

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 11.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: МАРИЯ СИТНИЛСКА

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **5565** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. чл.10 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища.

Образувано е по жалба на Ц. С. К. от гр.С. срещу РЕШЕНИЕ №06-00-209-2009 от 16.04.2010г. на З.М. на О. М. и Н., с което е отказано признаване на висше образование на К. по специалността „Счетоводство и контрол” на образователно-квалификационна степен „бакалавър” от К. славистичен университет, У.

По изложените в жалбата съображения за материална незаконосъобразност на отказа -се моли същият да бъде отменен и да се дадат задължителни указания на органа. Жалбоподателката лично се явява и поддържа жалбата си.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалба и моли за нейното отхвърляне.

Административен съд С.-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на акта, по отношение на който същият е неблагоприятен, поради което е допустима.

На първо място съдът прави извода, че обжалваното решение, с което 3.министърът е отказал за признае висше образование на лицето е валиден административен акт, доколкото е издаден по силата на делегация, допустима от чл.10, ал.2 на горепосочената Наредба /заб.с изм.ДВ бр.25/09 в сила от 07.04.2009г./ и въз основа на заповед на М. РД-09-181 от 16.02.2010г.-л.47.

На следващо място- видно от акта- правното основание за отказ е чл.12, ал.1 т.3 от Наредбата, като фактическите основания за отказ се свеждат до това, че жалбоподателката не е представила доказателства, че обучението ѝ е проведено в Киевския славистичен университет на територията на У, а не на територията на Република Б от търговско дружество. С оглед изложеното е направен извода, че К. не се е обучавала във висше училище, открито и функциониращо в съответствие с §4 от ДР на ЗВО, съгласно който параграф чуждестранни висши училища не могат да разкриват свои поделения на територията на РБ-освен ако не са открити в структурата на българско висше училище, в съответствие с международни спогодби или споразумения с чуждестранни висши училища.

В придружителното писмо-ответникът оспорва доводите в жалбата и поддържа съображенията си за отказ като допълва, че още със заявлението си жалбоподателката е посочила, че обучението ѝ е проведено на територията на Република Б. Подчертава се, че Киевският славистичен университет няма споразумение с българско висше училище да обучава на територията на страната, като и няма доказателства в точно каква структура в страната е обучавана жалбоподателката, като се прави извода, че тази структура след като не е висше училище е търговско дружество.

Жалбоподателката в съдебното производство представя удостоверение от М. на образованието в У №114895, видно от което специалност 0501 „Икономика и предприятие, финанси” е призната за акредитирана по III ниво.

Съдът съобразява, че процедурата е започнала по заявление от 29.06.2009г./л.23/, с което К. е сезирала МОН да ѝ бъдат разгледани документите за признаване на висше образование придобито в чужбина в Киевския славистичен университет, У, по специалността „Счетоводство и контрол” на образователно-квалификационна степен „бакалавър”. Посочено е, обучението е продължило 4 години –започнало през 09.2003г. и завършило през 2007г., проведено е било дистанционно и на територията на Република Б. Представена е дипломата ведно с приложенията за

проведените изпити. Представена е и академична справка.

На заседание на 18.03.2010г. с протокол №76-т.VII.т.3- Комисията по чл.7, ал.2 от наредбата е отказала /л.42/ поради това, че обучението не е проведено в страната издала дипломата, а е проведено в Б /с български имена на преподавателите по приложената академична справка/, поради което е констатирано, че обучението е проведено в нарушение на §4 от ДР на ЗВО.

С оглед всичко изложено съдът установи следното:

1. Чл.12, ал.1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобитото висше образование посочва лимитирано основанията за отказ: по т.1 - когато се установят съществени различия между данните от представените документи и установените изисквания за придобиване на висше образование по същата и/или по сродна специалност в българските висши училища: по т.2-когато дипломата е издадена от чуждестранно висше училище, което не е признато от компетентен държавен орган на съответната страна за част от системата ѝ за светско висше образование и по т.3- когато след извършване на проверка се установи, че висшето училище не е издало представения документ, удостоверяващ завършено висше образование.

2. В обжалвания акт е посочена т.3 /нова след изм.ДВ бр.25/09г./ т.е. би следвало да има отразена словесната констатация, че Славянския университет в У не е издал документ, който да удостоверява завършено висше образование. В случая- словесните мотиви не кореспондират с посоченото правно основание, доколкото фактическите основания в заповедта са съответни на §4, ал.1 от ДР на ЗВО. Изложеното е съществено процесуално нарушение, което накърнява правото на защита на жалбоподателката и е основание за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

3. От представените в превод документи е видно, че К. е придобила академична степен „Бакалавър” по специалността „Счетоводство и контрол” в Славянския университет в У. Съгласно чл.1. ал.2, т.4 на ЗВО- „университетът” е такова висше учебно заведение, което обучава в степените "бакалавър", "магистър" и "доктор" в съответните основни области на Н.. Следователно - дори да приемем, че отказът е по т.3-както е отразено /макар да има други мотиви/, то това основание не се доказва от фактите по делото. Точно обратното –установи се, че чуждестранният университет удостоверява завършено висше образование. Следователно –налице е и материална –незаконосъобразност на акта, което е второ основание за отмяна.

4. На последно място – следва да се има предвид константната съдебна

практика Решение № 11018 от 8.11.2006 г. на ВАС по адм. д. № 6670/2006 г.5чл.с-в, че не може ответникът да откаже да признае висшето образование, мотивирайки се с §4, ал.1 от ЗВО, доколкото по този начин би се санирало бездействието на държавните органи по отношение на това да контролират обучението в страната провеждано под името на подобни чуждестранни университети.

Следва да се съобрази и практиката по напълно идентични заявления, досежно същото учебно заявление и същата форма на обучение и видно от тази съдебна практика РЕШЕНИЕ № 2759 ОТ 23.02.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 15409/2010 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС

„провеждането на дистанционно обучение от чуждестранно висше училище на територията на страната не е равнозначно на разкриването на филиал на чуждестранно учебно заведение в противоречие с изискванията на [ЗВО](#) и само по себе си не обективира нарушение на правилото на [§ 4, ал. 1 от ЗВО](#).”. Също така следва да се има предвид, че дистанционната форма на обучение предполага, че обучаемият и преподавателя са разделени по местоположение, както и това, че възражението на ответника, че обучението в страната ни се провежда от търговско дружество и дипломата на К. не е диплома за висше образование - са възражения относими към евентуална процедура по § 12 от ПЗР на ПМС № 150 от 26.07.2010 г. във връзка с чл. 7а, ал. 1, т. 2 от наредбата, но не кореспондират на възприетата правна квалификация на постановения отказ.

Следователно съдът прави извода, че след като не е налице фактическият състав на чл. 12, ал. 1, т. 3 от наредбата, отказът, издаден на това основание, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Предвид всичко изложено, жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, като преписката се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с указания, че правното основание за отказ следва да кореспондира на изложените факти и че основанията за отказ по чл.12 от Наредбата не могат да се тълкуват разширително.

Водим съдът и на основание чл.173, ал.2 пр.посл. от АПК

РЕШИ:

По жалба на на Ц. С. К. от гр.С.

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №06-00-209-2009 от 16.04.2010г. на З.М. на О. М. и Н., с което е отказано признаване на висше образование на К. по специалността „Счетоводство и контрол” на образователно-квалификационна степен „бакалавър” от Киевския славистичен университет, У

ВРЪЩА преписката на органа със задължителните указания в мотивите.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: